

ZONDAG 25

Van het zaligmakend geloof - gewerkt en versterkt.

Psalm 119:3 en 9
Lezen: Romeinen 10
Psalm 84:2 en 5
Psalm 16:3
Psalm 90:9

Aan de orde van behandeling is Zondag 25 van onze Heidelbergse Catechismus, de vragen 65 t/m 68.

Vraag 65: Aangezien dan alleen het geloof ons Christus en al Zijn weldaden deelachtig maakt, vanwaar komt zulk geloof?

Antwoord: Van den Heiligen Geest, Die het geloof in onze harten werkt door de verkondiging des heiligen Evangelies, en het sterkt door het gebruik van de Sacramenten.

Vraag 66: Wat zijn Sacramenten?

Antwoord: De Sacramenten zijn heilige zichtbare waartekenen en zegelen, van God ingezet, opdat Hij ons door het gebruik daarvan de belofte des Evangelies des te beter te verstaan geve en verzegele; namelijk, dat Hij ons vanwege het enige slachtoffer van Christus, aan het kruis volbracht, vergeving der zonden en het eeuwige leven uit genade schenkt.

Vraag 67: Zijn dan beide, het Woord en de Sacramenten, daarhenen gericht, of daartoe verordend, dat zij ons geloof op de offerande van Jezus Christus aan het kruis, als op den enigen grond onzer zaligheid wijzen?

Antwoord: Ja zij toch; want de Heilige Geest leert ons in het Evangelie en verzekert ons door de Sacramenten, dat onze volkomen zaligheid in de enige offerande van Christus staat, die voor ons aan het kruis geschied is.

Vraag 68: Hoeveel Sacramenten heeft Christus in het nieuwe Verbond of Testament ingezet?

Antwoord: Twee, namelijk den Heiligen Doop en het Heilige Avondmaal.

Deze zondagsafdeling spreekt ons van het zaligmakend geloof, "gewerkt en

gesterkt". Wij letten op:

1. De oorsprong van het geloof
2. De werkmeester van het geloof
3. De middelen tot versterking ervan
4. Op het getal van de sacramenten

De vorige Zondagen hebben ons geleerd, dat de rechtvaardigheid, die ik voor God heb, alléén door het geloof is. Dat degene, die het geloof mist, geen deel heeft aan de gemeenschap met God. Het geloof alléén, daar komt het op aan in ons leven; dat we dat levend, zaligmakend geloof hebben. En dan is het vanzelf, dat de onderwijzer in Zondag 25 begint te vragen: *Aangezien dan alleen het geloof ons Christus en al Zijn weldaden deelachtig maakt, vanwaar komt zulk een geloof?*

Wel, we konden ook niet anders verwachten. Als nu het leven afhangt van het geloof, als nu onze eeuwige zaligheid afhangt, van het al of niet hebben, van dat ware geloof, dan is de eerste vraag: Maar waar komt dan dat geloof vandaan? Dat is een natuurlijke reactie op de verklaring van de vorige Zondag. En dan zegt de onderwijzer: dat geloof heeft goddelijke kracht, dus dat moet een goddelijke oorsprong hebben.

Want het is onmogelijk, dat er "in het gevolg" meer zou zijn dan in de "oorsprong". Het geloof heeft een goddelijke kracht, trekt het dichtbij, wat ver af is, en het maakt waar, wat voor eeuwig niet meer kon. Nu, dat kan dus alleen maar door God gewerkt worden en is in het bijzonder het werk van de derde persoon van het goddelijk wezen, die genoemd wordt de Geest des geloofs. Dat geloof komt dus van de Heilige Geest, heeft dus een goddelijke oorsprong. Het is geen produkt van onze gedachten, en het is ook geen erfgoed, wat we van onze gelovige ouders over-erven. Dat geloof wordt ons ook niet geschonken in de bediening van de Heilige Doop. Neen, dat geloof wordt door de Heilige Geest gewerkt in de harten der uitverkorenen. In het hart dus.

Zeker, wij kunnen met ons hart niets aanvaarden buiten ons verstand om, maar toch is het schoon, dat de catechismus zegt, dat de Heilige Geest het geloof in onze harten werkt. Hiermee hebben we dan meteen het onderscheid bepaald tussen alle andere "geloven", □ wat eigenlijk geen geloven zijn, □ en het geloof wat de Heilige Geest in ons hart werkt. We hebben al eens meer gesproken over een tijdgeloof, een historiëlgeloof en een wondergeloof. U weet wel: een tijdgeloof, wat maar voor een tijd enige aandoeningen gevoelt, wat voor een tijd enige blijdschap schijnt te hebben in het belijden van Gods naam. Een tijdgeloof, wat enige smaak kan hebben van het zalig leven, wat zich verblijden kan in de toekomstige heerlijkheid, maar als verdrukking of vervolging komt dan valt het terstond af, want het heeft geen diepte van wortel. Het gaat niet verder dan ons verstand en ons gevoel. Zo is het ook met het wondergeloof en met het historiëlgeloof. Het historiëlgeloof is slechts

een blote toestemming aan een gekende waarheid. Zoals we dus van elkaar dingen geloven, zo geloven we ook het Woord van God. We nemen het aan, we zeggen: Ja, dat zal zo wel kunnen zijn, dat geloof ik, dat neem ik aan en voor de rest hebben we er geen strijd over en wij hebben er ook geen verborgen kracht uit. Dit geloof zetelt in het verstand. Ook is er nog het geloof der wonderen, dat gepaard kan gaan met het zaligmakend geloof, maar wat op zichzelf niet zaligmakend is.

Hier spreekt echter de onderwijzer van het geloof, gewerkt door de Heilige Geest, als de Geest van Jezus Christus. *Het geloof is dus een gave Gods*. God maakt ons, Christus met Zijn weldaden, deelachtig in de wedergeboorte en dan schenkt Hij ook meteen de hand om die weldaden aan te nemen. Hij doet dat, door de verkondiging van het heilig Evangelie.

Hoort u wel, het heilig Evangelie. Nu weten we dus meteen, waarom we naar de kerk moeten komen. Als we het nog niet wisten, dan staat het hier uitdrukkelijk geschreven. Dus, als ik rechtvaardig wil zijn voor God, dan moet ik dit geloof hebben. En als ik geloof wil hebben, dan moet ik in de kerk komen; hier staat het! De Heilige Geest *werkt* het in ons hart door de verkondiging van het heilig Evangelie. En, voegt hij eraan toe, *versterkt* het door het gebruik der sacramenten.

Nu moet u geen uitvluchten zoeken en zeggen, die verkondiging kan ook wel in mijn huis gebeuren. Nee, want het gebruik der sacramenten gebeurt ook niet bij u aan huis. Dat heeft God verbonden aan de samenkomst van de gemeente. De Heere wil dat Zijn Woord gepredikt wordt in de samenkomst der gemeente en dat de sacramenten bediend worden in de samenkomst der gemeente. Hier hebben we het middel, waardoor God werkt. Ik weet wel, de Heere heeft soms onder het Oude Testament, op een zeer bijzondere wijze, onmiddellijk gewerkt; maar nadat de kanon van de schrift is afgesloten, nadat God Zijn Geest aan de kerk gegeven en uitgestort heeft, werkt God alleen nog maar door de prediking van het heilig Evangelie, door de verkondiging daarvan. God heeft Zich vrijwillig aan die middelen verbonden. Hoewel Hij, volstrekt genomen, niet aan enig middel gebonden is, heeft Hij Zich toch vrijwillig aan die middelen willen binden.

Zie maar, hoe de Heere, zelfs voordat de Schrift er geheel was, reeds werkte door de verkondiging van het heilig Evangelie. Wij zien de moorman terug reizen uit Jeruzalem naar de plaats, vanwaar hij gekomen was, daar in Ethiopië. Hij gaat terug met een leeg hart, dat vol verwachting naar Jeruzalem gekomen was om de Heere te ontmoeten. Hij had daar in Jeruzalem God niet gevonden en ging terug naar Ethiopië met een nameloze leegte in zijn ziel. Want, als je God in Jeruzalem niet vindt, waar zul je Hem dan vinden, zo sprak de moorman bij zichzelf. Toch kon hij niet nalaten om het Woord van God te lezen. En dan gebiedt God een engel, die naar Filippus moet gaan om te zeggen, dat hij naar die moorman moet. Op die woeste weg moest Filippus het Evangelie gaan verkondigen. De Heere had ook wel tegen die engel kunnen zeggen, dat hij direkt naar die moorman gaan moest en hem duidelijk

maken, wat er in de Schrift stond. De Heere had ook Zelf door Zijn Geest de Schrift kunnen openen voor die moorman, zodat hij gezegd zou hebben: O, nu begrijp ik het wat er staat; Heere, nu zie ik wat U hier bedoelt. Dat had de Heere best gekund, maar de Heere stuurt Filippus, □ dat is de dominee □ die moest gaan preken.

Zo bindt God Zich vrijwillig aan de prediking van het heilig Evangelie. Er zijn nog meer voorbeelden te noemen. De Schrift heeft er niet van gezwegen, hoe Lydia bekeerd werd en hoe Paulus, daar in de Rechtstraat, tot ruimte kwam. De Heere gebruikte Annanias, die Hij als een prediker van het Evangelie tot Paulus zendt; tot die Saulus, die zo verslagen was op de weg naar Damascus. De Heere gebruikt de prediking van het Evangelie om het hart van Lydia te openen. Dus als je zalig wilt worden, dan moet je in de kerk komen. Als je geloof wilt ontvangen dan moet je je hier neerzetten, als onder de dauw van de hemel, met een biddend hart. De Heilige Geest gaat door de gemeente heen en Jezus peilt de nood van het zondaarshart. En waar nood is, daar is Jezus met Zijn Geest, door de verkondiging van het heilig Evangelie. Daardoor werkt Hij het geloof.

We maken altijd onderscheid wanneer we over het geloof spreken tussen de *planting* van het geloof en tussen de *oefening* van het geloof. In de wedergeboorte plant God het geloof en voorts in het leven oefent Hij het geloof.

Ik heb het wel eens vergeleken zoals ook Comrie doet, bij het "zien". Wij hebben altijd, mits we goede ogen hebben, het "vermogen" om te zien, maar we zien niet altijd. Wanneer we onze ogen dicht hebben, of in een donkere kamer staan, dan zien we niets, terwijl het vermogen om te zien er wel is. Zo is het ook, wanneer God iemand heeft wedergeboren. Dan is het "vermogen" om te geloven in het hart gelegd, maar we geloven niet altijd. Het kan zijn, dat onze ogen dicht zijn, of dat het licht ontbreekt. Dan zien we toch niets, al hebben we nog zulke goede ogen, al hebben we nog zo'n oprecht geloof. Het kan zijn, dat het geloof ingezonken is, dat het niet werkzaam is. Maar het wordt werkzaam, zegt de onderwijzer, in de oefeningen van dit geloof, door de verkondiging van het heilig Evangelie. In de planting wordt het gewerkt, maar in de oefening wordt het werkzaam. Het is niet zo, dat wanneer ik eenmaal geloof ontvangen zal hebben, ik dan zal kunnen geloven wanneer ik wil. Dat is de fout, die we bij zoveel mensen bemerken. Die kunnen altijd maar geloven en vasthouden. Elk moment van de dag kunnen ze zeggen, ik geloof toch in de Heere? Wie zou niet in de Heere geloven, wie zou er niet in Jezus geloven? Nee, het geloof dat God de uitverkorenen schenkt, is ook afhankelijk in de oefening van de bediening van de Heilige Geest. Want, als dat geloof eenmaal geplant is, dan neemt de Heilige Geest een deel uit dat Woord van God, hetzij tot veroordeling of tot vertroosting. Dan brengt Hij dat Woord op dat ingeplante geloof en dan gaat dat ingeplante geloof, dat Woord geloven!

Ach, u hebt misschien al vele jaren in de kerk gezeten, ja, u vindt het soms

mooi en boeiend of u vindt er niets aan en zo rijgen de weken en jaren zich aaneen, maar het doet u eigenlijk niets. U wordt onder de oordelen niet verslagen en onder de zegeningen niet verbroken en vertederd. Maar dan opeens, wanneer u in de kerk zit, ongedacht soms en onverwacht, daar komt God met Zijn Geest, Hij plant het geloof en brengt het Woord op dat ingeplante geloof en nu gaat dat Woord zijn kracht doen. Nu gaan we dat Woord ontvangen. O, dat zal direct nog niet een woord van verlossing, van vrede en van zaligheid zijn. Want hoe roept de Heere? Hij roept op verschillende wijzen. Hij roept vriendelijk, nodigend: Kom tot Mij en uw ziel zal leven.

Menig kind van God is door dat Woord tot God gebracht. Horende dat Woord, terwijl zij het al zo dikwijls gehoord hadden, maar nu horen zij anders dan voorheen. Heere, zegt U dat ook tot mij? Mag ik dan tot U komen; een verlorene, een mens die het al zolang buiten U volgehouden heeft? De Heere roept *zacht verwijtend*: Waarom weegt gij geld uit voor hetgeen geen brood is, en uw arbeid voor hetgeen niet verzadigen kan? Hoort aandachtiglijk naar Mij, en eet het goede, en laat uw ziel in vettigheid zich verlustigen (Jes.55:2). Dan gaan zij zien, dat ze altijd zichzelf bedoeld hebben. En leefden voor hetgeen geen brood is; dat ze altijd hun arbeid onnuttig besteed hebben, voor hetgeen de ziel niet verzadigen kon. Ze krijgen daar smart over. Op een ander moment roept Jezus wenend: Jeruzalem, Jeruzalem, gij die de profeten doodt, en stenigt, die tot u gezonden zijn, hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeen vergaderen, gelijkerwijs een hen haar kuikens onder de vleugelen vergadert, en gijlieden hebt niet gewild (Lukas 13:34).

Dan zien we alles anders, dan dat we het vroeger gezien hebben. We hebben altijd gedacht, dat wij ook wel graag "bekeerd wilden worden", maar dat God ons niet wilde hebben en nu ineens zien we, dat God zegt: Ik heb *wel* gewild, o, mens, maar gij hebt *niet* gewild. Dan buigt onze ziel, bedroefd van schaamte neer in het stof voor God. Hij doet het ook soms *gebiedend*: Volg Mij, en dan wint Hij het hart in, om Hem te volgen. Hij doet het soms *ontdekkend*: gijlieden wilt tot Mij niet komen, zegt Hij, opdat gij het leven hebt. Hij doet het soms *bestraffend* en zegt: Denk erom, die Mij verwerpt, verwerpt Hem, Die Mij gezonden heeft. Wat kan dat ingaan in ons hart. Die Mijn Evangelie verwerpt en Mijn Woord verwerpt, die verwerpt God, die kan in eeuwigheid niet zalig worden. Wat kan het de ziel treffen, wanneer we als zulke "verwerpers van Gods Woord" aan onszelf bekend gemaakt worden.

En, omdat we Christus verwerpen, ook een verworpene zijn bij de Vader. Wat een innerlijke smart soms in het ontdekte hart. Hij doet het soms *biddend* en zendt Zijn knechten, die door Hem bidden, alsof Hij Zelf door hen bad: Wij bidden u van Christus' wege; laat u met God verzoenen (2Kor.5:20). God nadert éérst tot de zondaar, als Hij hem vriendelijk nodigt en bidt.

Zo bekeert God nu een mens met deze of soortgelijke woorden, uit Zijn Woord en dat doet God in de kerk. Niet allemaal op gelijke wijze, nee, sommigen door een verstandelijke beschouwing van de waarheid, die dieper

gaat dan het verstand alleen. Het hart vat de zaken van de woorden, maar toch blijft het een beschouwing van de waarheid.

Het woord "beschouwing" is erg in diskrediet gekomen bij ons. Maar er is ook een "beschouwing des geloofs". Er is ook een zaligmakende beschouwing, wanneer je het voorwerp van de liefde van alle zijden beschouwen gaat; God, zowel in Zijn gerechtigheid en heiligheid, als in Zijn barmhartigheid en goedertierenheid. Er zijn soms zielen die gaan zo God en Zijn Woord beschouwen en krijgen dan door die beschouwing licht in Gods Woord. Zo worden ze tot licht gebracht. Hun hart wordt ingewonnen voor de waarheid, dat ze verloren liggen, onder zulk een God. Dan wordt de smart der zonden in hun leven geboren en de Middelaar wordt hun zonder schokkende dingen voorgesteld. En zij mogen uit de diepte van hun nood tot Hem de toevlucht nemen.

Het gaat soms zonder veel uiterlijke bewegingen, zoals het ons schijnt bij Zacheüs gegaan te zijn, tot wie de Heere zegt: Zacheüs; haast u en kom af; want Ik moet heden in uw huis blijven (Lukas 19:5). En Zacheüs ontving de Heere met blijdschap. Zo ook in het leven van Levi, die de Heere riep en aanstonds een grote maaltijd voor Jezus ging aanrichten. Anders was het met een Manasse, die in de kerker moest, éér hij bekende, dat God, God was. Anders ging het bij een stokbewaarder, die met het zwaard op zijn hart stond, om zichzelf te doden. Anders ging het met een Paulus, die door de kracht van een bliksemstraal en de stem van een donderslag werd neergeworpen op de weg naar Damascus. Erskine heeft eens gezegd: zoveel verschillende bladeren er zijn aan een boom, zoveel verschillende bekeringen zijn er ook. Wij zijn geen methodisten, die zeggen: Je moet het uur van de wedergeboorte weten. Nee, zo werkt God beslist niet in allen.

Zeker, er zijn kinderen van God, die kunnen het uur zeggen, wanneer ze uit de dood in het leven overgegaan zijn. Als ze dan tenminste gelijk hebben, want menigmaal merk je, wanneer ze zeggen: het was die dag, toen en toen, dat er al werkzaamheden aan voorafgegaan zijn, zaligmakende werkzaamheden. Er zijn kinderen Gods, die dat weten, dat ze voor de eerste keer getroffen werden door een woord uit de Schrift onder de verkondiging van het heilig Evangelie. Verder zijn de wegen verschillend, maar dit hebben ze allen gemeen; degenen, die zalig worden, worden zalig door te sterven aan eigen kracht en door het geloofsoog op Christus te slaan. Daar kan het niet buiten.

U zult allen eenmaal uw leven moeten verliezen en u kunt zonder Jezus niet zalig worden. Houd die twee dingen vast! Dat is de vaste maat, die God gesteld heeft en wie anders wil zalig worden, bedriegt zijn ziel. Ik weet wel, in dat verliezen van het leven en de kennis van Christus, zijn trappen. Daar zou ook weer over te spreken zijn, als de tijd het toe liet. Maar er zal enigermate kennis moeten zijn, door de Heilige Geest in ons leven, dat we verloren zijn voor God. En er zal iets van de heerlijkheid van Christus in de ziel geschitterd moeten hebben, willen we met recht kunnen hopen op het eeuwig zalig leven. Dat werkt Hij in de kerk, door de Heilige Geest, soms

onverwachts. En dat versterkt Hij door het gebruik van de sacramenten, de heilige zichtbare waartekenen en zegelen van God ingezet. Opdat Hij ons door het gebruik daarvan de belofte van het Evangelie des te beter te verstaan geve en verzegele.

De Heere heeft medelijden met ons. Hij zegt: Ik weet wel, dat Mijn kinderen zwakke aarden vaten zijn, en dat de duivel zo machtig is in uw leven en dat het ongeloof zo sterk is. De Heere zegt: Ik zal niet alleen van de hemel prediken dat het zo is, en Mijn knechten uitzenden, dat er verlossing is in het bloed van Christus; maar Ik zal je ook een teken geven. Ik zal iets geven, wat je aannemen kan met je hand, wat je proeven kan met je tong en wat je zien kan met je ogen. Dat wil Ik doen, als een teken en zegel. Het zijn heilige sacramenten, niet omdat het brood en wijn heilig zijn, maar omdat ze tot een heilig doel zijn afgezonderd en omdat de Insteller heilig is. Ze zijn door God gegeven. Het zijn zichtbare waartekenen.

Nu is de prediking van het Evangelie in de eerste plaats er om het geloof te werken. De bediening der sacramenten is om het geloof te versterken, dat is het onderscheid. De prediking komt tot allen, die onder het Evangelie leven. Ja, zelfs nog wel tot hen, die het maar een of twee keer gehoord hebben. Maar de bediening der sacramenten geldt alleen de gelovigen. Die kunnen alleen maar deelnemen aan de doop en het avondmaal, want dat zijn "tekenen en zegelen".

Als God iets gaat verzegelen, dan moet er eerst "iets" zijn. Dat doen wij ook, we gaan geen zegel plakken op een lege enveloppe. Dat doen we pas, als er een stuk van waarde in wordt weggestuurd. Dan gaan we het tekenen en verzegelen. Zo doet de Heere ook. Waar geloof is, daar kan het versterkt worden. Waar geen geloof is, kan het ook niet versterkt worden; dan hebben ook de sacramenten geen zin. Dat heeft de Heere ons duidelijk bekend gemaakt, namelijk, om te weten, om de belofte van het Evangelie beter te verstaan te geven en te verzegelen, dat Hij ons vanwege het enig slachtoffer van Christus aan het kruis volbracht, vergeving der zonden en het eeuwige leven, uit genade, schenkt. Dus heel eenvoudig, toen u daar het water zag neerdruppelen op het voorhoofd van onze kinderen, zei de Heere: Mijn gelovigen, ziet u nu wat er gebeurt, ziet u dat water? Dat betekent nu het bloed van Christus. Zoals het bloed van Christus uit Zijn wonden droop tot verzoening van de zonden der wereld, zo druipt nu ook dat doopwater op het hoofd van uw kind. Opdat al degenen, die Mijne zijn, zo zekerlijk door dat water gewassen en gereinigd worden van al hun overtredingen. De Heere zegt bijvoorbeeld in het avondmaal: Kijk nu eens gelovigen, Ik weet wel, dat je hart zo dikwijls geslingerd wordt over de oprechtheid van je geestelijk leven, maar hier zie je het. Zoals de dienaar de wijn schenkt voor uw ogen, zegt God zo stroomde nu het bloed van Jezus uit Zijn wonden op de aarde. En zoals het brood voor u gebroken wordt, zegt God: Kijk nu eens Mijn kinderen, zo is nu ook Mijn lichaam aan het kruis van Golgotha verbroken. En zo waarachtig, als ge het met uw oog ziet en met uw mond proeft en zo waarachtig, als u dat

doopwater ziet neerdruppelen op het hoofd van het kind, zo waarachtig zegt God, zweer Ik u, dat door het enig slachtoffer van Christus aan het kruis volbracht, uw zonden vergeven zijn en u het eeuwige leven uit genade geschonken wordt. Wat is dat groot, wat kan het onze bekommerde ziel opheffen, wanneer we in druk, in rouw en ellende gedompeld zijn, wanneer het schijnt of God ons vergeten is, als we daar dan zien: Ik heb Mijn bloed gestort, Ik deed het toch niet voor rechtvaardigen, Ik heb het voor zondaars en voor Mijn gemeente gedaan. Dan wordt het soms waar; dan in de zonde niet meer te blijven liggen, maar op dat onveranderlijke verbond van God te pleiten en te zeggen: Heere, moet ik nu altijd zondigen, moet ik het nu altijd weer voor u bederven, kan ik nu nooit leven, zoals ik het graag zou willen en zoals Gij het waardig zijt? Dan zegt de Heere: nee, Mijn kind, dat heb Ik wel geweten, maar Ik geef u telkens weer nieuwe blijken van Mijn onveranderlijke trouw. Straks in de hemel zullen de sacramenten niet meer nodig zijn, maar zolang ge hier nog in dit zondig vlees verkeert, krijgt ge telkens van Mij een teken en moogt ge u telkens oprichten aan dat goddelijk teken. Om daardoor te denken aan de betekende zaak.

Zingen wij eerst nog Psalm 106 : 3

Zijn dan beide, het Woord en de Sacramenten daarheen gericht en daartoe verordend, dat zij ons geloof op de offerande van Jezus Christus aan het kruis als op de enige grond onzer zaligheid, wijzen?

De onderwijzer vraagt: Hebben ze dan beiden die betekenis? Nogmaals wil hij het benadrukken tegenover de leer der roomse kerk. In de dagen waarin de catechismus opgesteld is, was er hoofdzakelijk de strijd tegen de roomsen en de geestdrijvers, de wederdopers. Daarom ook in het antwoord op vraag 65: zegt de onderwijzer: Denk erom, God werkt het geloof alleen maar door de verkondiging van het Evangelie. Dat is tegen de wederdopers, die op het inwendig licht roemen en tegen Rome.

Verder zijn beide, Woord en Sacrament, daarheen gericht of daartoe verordend, dat zij ons geloof op de offerande van Christus aan het kruis, als op de enige grond onzer zaligheid wijzen. De Heilige Geest leert ons door het Evangelie en verzekert ons door de sacramenten, dat onze volkomen zaligheid in de enige offerande van Christus ligt, die voor ons aan het kruis geschied is. Daar is dus wel verschil in Woord en Sacrament. Het sacrament zien we en smaken we en het Woord horen we, alleen tot versterking van het geloof. Maar er is ook iets, wat ze gemeen hebben. Ze wijzen van onszelf af en ze wijzen ons erop, ja, verzegelen en verzekeren, dat wie op Christus vertrouwt niet beschaamd zal uitkomen. Ze wijzen ons daarheen, dat alleen de offerande van Christus voor God bestaan kan. Hieruit blijkt dus, dat het Woord volstrekt noodzakelijk is.

De prediking van het Evangelie is volstrekt noodzakelijk. 't Is u straks voorgelezen uit Romeinen 10. Niemand kan er zalig worden, zo het niet

gepredikt wordt. Hoe zullen ze geloven, indien er niemand is die hun predikt? Maar het gebruik der sacramenten is niet absoluut volstrekt noodzakelijk om zalig te worden. Dat wil echter niet zeggen, dat de sacramenten er zo maar bij hangen. Nee, want de vorige keer hebben we ook gehoord, dat het onmogelijk is, dat, zo wie Christus door een waarachtig geloof is ingeplant, niet zou voortbrengen vruchten der dankbaarheid. Dus, als je nu zegt: Die sacramenten, de bediening van het Heilig Avondmaal en de bediening van de Heilige Doop kan ik toch eigenlijk wel missen, dan staat u lijnrecht tegenover de leer van de onderwijzer. Onmogelijk zegt hij, dat, wie door een waarachtig geloof Christus ingeplant is, geen vruchten der dankbaarheid zou voortbrengen. Wat is dat nu anders, dan dat je met een verbroken ziel aan tafel komt en zegt: Heere Jezus, ik wil Uw naam belijden in het midden van Uw gemeente? Wat is dat anders dan dankbaarheid aan God bewijzen en bekennen dat ge het alleen van Hem verwacht en uw oog op Hem alleen slaat?

U kunt niet zeggen, God lief te hebben en moedwillig de sacramenten verzuimen. Ik weet het, er kunnen omstandigheden zijn, waar God ons Zelf uit moet halen, maar bidt er God dan om. Dan doet Hij het ook, want Hij heeft Zelf de sacramenten verordend, opdat we daarbij leven zouden. Anders kwijnt uw geestelijk leven. De Heere heeft het toch niet voor niets gegeven, het is toch niet hetzelfde of u ze gebruikt of niet? Ik weet wel, het is net als bij brood, ge moet soms eerst wel eens een lange tijd gegeten hebben, voordat ge kennelijk voelt gesterkt te worden. Dat kan wel. U moet niet denken, dat u gelijk opspringt, wanneer u de eerste keer de sacramenten gebruikt, maar het zijn tekenen en zegelen van het genade-verbond. De sacramenten zijn een gedurige voeding en ze wijzen van onszelf af en wijzen steeds heen naar dat bloed van Jezus Christus, naar die enige offerande eenmaal aan het kruis geschied.

Er zijn twee sacramenten, de roomsen hebben er zeven. Wij kunnen niet inzien dat God er meer heeft ingesteld, omdat er ook onder het oude verbond maar twee waren, pascha en besnijdenis. De aard der zaak duidt het ook aan. Want de Doop is het sacrament van de inlijving in Christus en het sacrament van het Avondmaal is tot gedurige voeding van onze ziel. En zoals we maar eenmaal geboren worden, en zo moeten we maar eenmaal wedergeboren worden, zo moeten we maar eenmaal gedoopt worden. Maar, omdat we iedere dag opnieuw voedsel nodig hebben, zo moeten we ook telkens het sacrament van het Heilig Avondmaal gebruiken, om voedsel voor onze ziel te ontvangen. In 1Petr.3 en 1 Kor.10 is de doop reeds afgebeeld door de zondvloed en in de doortocht door de Rode Zee. Dat is ook in het formulier van de Heilige Doop gedaan. Daar worden die beiden ook genoemd: de zondvloed, waarin Noach met zijn acht zielen in de ark behouden werden en de Rode Zee, waarin Farao met zijn leger verdronken. Deze twee tekenen hebben één ding gemeen, namelijk dat het water scheiding maakt tussen, degenen die verloren gingen en tussen degenen die behouden werden.

Wat nu voor al diegenen buiten de ark de dood was, dat was voor degenen, die in de ark waren het leven. Want het water droeg de ark met degenen, die erin waren, maar het water was ook de dood voor al degenen die buiten de ark waren. Zo is nu ook onze doop: dat is water waarin we verdrinken of water, waardoor we zalig worden. Het doet altijd iets. De Rode Zee maakte scheiding tussen Israël, dat veilig was en de Egyptenaren, die verdronken. Als we niet optrekken met het volk van God door de woestijn naar Kanaän, wanneer we blijven staan in onze doop, verdrinken we in het water van de doop.

Dat wil zeggen, dat God, Die de eis op ons hart brengt in de doop, ons veroordeelt en dat teken en zegel zal dan tot onze verdoemenis zijn. Dan zal de Heere zeggen: Ik heb het aan je voorhoofd verzegeld, dat Ik je God wilde zijn, maar je hebt niet gewild. En, omdat Ik dat nu gedaan heb en je Mijn liefde versmaad hebt en je Mijn trouw veracht hebt en je op Mijn hart getrapt hebt in de verwerping van het bloed van Christus, daarom zul je met vele slagen geslagen worden. Dan zou het beter zijn, nooit gedoopt te zijn geweest en beter, nooit deelgenomen te hebben aan het Heilig Avondmaal en beter, nooit de prediking gehoord te hebben. Wat dan? Zullen we bij al onze erf- en dadelijke zonden, ook die zonde nog hebben, dat we het bloed van het Nieuwe Testament onrein geacht hebben? Omdat we met een gedoopt voorhoofd de satan gediend hebben?

Wat ik u bidden mag, jongens en meisjes, denk aan je doop; aan wat God verzegeld heeft, toen je nog maar enkele weken oud was. God heeft een scheiding getrokken en leeft u nu aan de zijde der wereld, dan zult u verdrinken in uw doop. Wat ik u bidden mag: luister toch een ogenblik, terwijl er zo'n grote zaligheid te verkrijgen is, ook voor u, wie of ge ook bent. Niemand hoeft te twijfelen aan Gods genade, of hoeft te zeggen: dat zal voor mij wel niet zijn; dat goed is voor mij toch niet weggelegd. Vlucht met uw gedoopt voorhoofd tot de Heere en zeg: Heere, ik beken het in mijn hart, dat ik mijzelf niet zalig maken kan, maar Heere, U hebt het in de doop beloofd, dat U ook mijn God wilde zijn. Ik weet zeker, als ge zo aan Gods troon moogt bezig zijn, dan zal Hij u ook die "betekenende zaak" schenken, wie ge ook zijt. Daar staat de liefde des Vaders en het bloed van Christus en de werking van de Eeuwige Geest borg voor. Die Drienige God, Die heeft het aan uw voorhoofd bezegeld, dat Hij ook Uw God wil zijn.

Kom, verlaat de paden der zonde. Kies toch heden, wie gij dienen zult en dan zal het sacrament van de Doop u vrijmoedigheid geven om ook aan het sacrament van het Heilig Avondmaal deel te nemen. Dan zal uw hart gaan hongeren en dorsten om meer en meer de kracht van dat bloed te mogen kennen en ervaren. Om dichter en dichter bij Jezus te mogen schuilen. Dan zult u kleiner worden in uzelf en al armer in úw kennen en kunnen. Dan zal het waar zijn: op U verlaat zich de arme. Gij zijt geweest een Helper van de wees. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.